

Συγκέντρωση / Πορεία 6 Δεκέμβρη (Αθήνα)

Τον Δεκέμβρη του 2008 το κράτος πυροβολεί και δολοφονεί τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο. Η κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με μια την κρατική βία. Δυστυχώς δεν ήταν ούτε η πρώτη φορά, ούτε έμελλε να είναι η τελευταία.

Σήμερα, 15 χρόνια μετά, συνεχίζουμε να βιώνουμε καθημερινά τη βία του κρατικού μηχανισμού. Τα Τέμπη, η Πύλος, η ρατσιστική δολοφονία του 16χρονου Χρήστου Μιχαλόπουλου από μπάτσους, οι επαναπροθήσεις προσφύγων, οι εκκενώσεις καταλήψεων, η φτωχοποίηση της κοινωνίας και η αυξανόμενη συρρίκνωση δικαιωμάτων φανερώνουν πως η βία της εξουσίας απλώνεται σε κάθε πτυχή των ζώων μας. Παράλληλα, ο κύριος εκφραστής της, η Αστυνομία εμφανίζεται ολοένα και πιο αυθαίρετη. Ξυλοδαρμοί, καταστολή, ρατσιστική αντιμετώπιση των μειονοτήτων, παραβιαστικές συμπεριφορές απέναντι σε γυναίκες και τρανς άτομα και συγκάλυψη κακοποιητών αποτελούν πλέον κοινότυπες πρακτικές της ΕΛ.ΑΣ. και παραμένουν ατιμώρητες. Είναι τρομακτική η ευκολία με την οποία οι μπάτσοι οπλίζουν και πυροβολούν. Μέσα σε τρία χρόνια έχουμε γίνει μάρτυρες τριών ρατσιστικών δολοφονιών Ρομά από μπάτσους, από έμμισθους δολοφόνους που δρουν με μίσος και με την αλαζονεία της

ατιμωρησίας που τους εξασφαλίζει ο κρατικός μηχανισμός. Η κυβέρνηση με τη σειρά της εμφανίζει τα τελευταία χρόνια ένα ακόμα πιο αυταρχικό πρόσωπο και δρα θεωρώντας αυτονόητο πως δε χρειάζεται να λογοδοτεί στην κοινωνία (πχ. σκάνδαλο υποκλοπών).

Όμως γιατί δεν αντιδρούμε; Ο νεοφιλελευθερισμός έχει δημιουργήσει μια πιεστική και διαλυτική καθημερινότητα για τα υποκείμενα, τα οποία στρέφονται προς την εξατομίκευση. Οι λύσεις που αναζητούνται σε όλους τους τομείς είναι ατομικές, επομένως ευνοείται η απομάκρυνση από την πολιτική και η πίστη σε κάθε συλλογική προσπάθεια, πόσο μάλλον αντίσταση φαντάζει κάτι μακρινό ή και ανύπαρκτο. Ακόμα, η απογοήτευση μεγάλης μερίδας της ελληνικής κοινωνίας από την κεντρική πολιτική σκηνή και ιδιαίτερα από την Αριστερά, αλλά και από τις πάμπολες μάχες που δόθηκαν μετά τον Δεκέμβρη του '08, έχει δημιουργήσει ένα αίσθημα ηττοπάθειας, το οποίο με τη σειρά του οδηγεί σε γρήγορη αφομοίωση και αποδοχή σοκαριστικών γεγονότων (Δολοφονίες Ρομά, ναυάγιο Πύλου, Τέμπτη κ.ά). Αναλογιζόμενοι επίσης τις αλληπάλληλες οικονομικές (και όχι μόνο) κρίσεις και την τάση συντηρητικοποίησης της κοινωνίας που αυτές ενέχουν γίνεται κατανοητή η απάθεια ή ακόμα και η ιδεολογική συμπόρευση μίας ακόμη μεγαλύτερης μερίδας κόσμου με την κυριαρχία.

Αν όμως ο Δεκέμβρης παραμένει επίκαιρος είναι γιατί μας έμαθε την Εξέγερση. Το νήμα που συνδέει το Δεκέμβρη του '08 με το σήμερα είναι η αντίσταση στην κρατική βία και η αμφισβήτηση του κυρίαρχου αφηγήματος που θέλει την κοινωνία διασπασμένη, γεμάτη τρόμο, βυθισμένη στην υποταγή και τον μπάτσο κέρβερο. Τα σύγχρονα κινήματα με γνώμονα την οριζοντιότητα και την αλληλεγγύη μπορούν αν αποτελέσουν πυρήνες αντίστασης στην εξουσία και τις βίαιες πρακτικές της. Ας αντισταθούμε οραματιζόμενοι έναν κόσμο πιο δίκαιο, αντιιεραρχικό και αντιεξουσιαστικό.

**Πορεία: Τετάρτη 06 Δεκεμβρίου, 18:00, Προπύλαια
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας**